

[Niels Frederiksen.]

styre. Jeg skal ikke være den, der berøver det ærede Medlem de gode Minder og den gode Forvisning om klog finansiel Virksomhed som Finansminister i Danmark, men jeg kan ikke undlade at gøre opmærksom paa, at vi, der ser anderledes paa de politiske Forhold end det ærede Medlem, ikke kan forstaa andet end, at det virkelig er en meget, meget uheldig Skæbne at have som Finansminister, at man Gang paa Gang staa overfor en Bedømmelse af Begivenheder fra Finansministerens Side, der viser sig senere at være forkert, kræver finansielle Ofre, øger Landets Gæld i et Omfang, som ikke kan anses for andet end Tilbagegang i Landets Finansvæsen.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard sluttede sine politiske Betragtninger med at sige, at det sidste Valg ikke var noget klart Udtryk for Folkets Mening om dansk Politik og dennes Retningslinier, idet denne Afgørelse var skabt paa Grundlag af en saa grumset Agitation, at den ikke kunde være nogen klar Tilkendegivelse fra Vælgerbefolkningen.

Jeg har før hørt en Udtalelse af lignende Art om Resultatet ved sidste Folketingsvalg, og jeg lader mig heller ikke deraf paavirke i min Dom om Forhold og Tilstande; det er vel en Paastand, der Gang paa Gang fremsættes fra den Side, som lider Tabet paa Valgdagen. Men jeg kan ikke undlade at gøre opmærksom paa, at det er ikke rigtigt, naar det ærede Medlem Hr. N. Neergaard retter en Bebrejdelse mod de nuværende Regeringspartier for at føre en ringere Agitation før Valget end den, der er ført af det ærede Medlems eget Parti.

Jeg vil gerne protestere imod en Udtalelse som den, ud fra mine politiske Erfaringer, der jo dog strækker sig over en Aarrække. Jeg vil i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at en mere grumset politisk Agitation end den, der blev ført af det ærede Medlems Parti forud for Valget i 1920, har vi sjældent set i dansk Politik, og jeg maa have Lov til at fremføre denne Paastand paa Baggrund af de Erfaringer, som Tiden senere har givet os angaaende Berettigelsen af en saadan Agitation. Jeg tænker her paa det sønderjydske Spørgsmaal, der i den Grad blev brugt under Agitationen paa en Maade, der var — det viste sig senere — forfejlet og ved Siden af de rigtige Forhold, ved Siden af det, som tjente Landet bedst; dette erkendes vist nu ogsaa af dem, der førte Agitationen paa dette forkerte Grundlag.

Jeg tror derfor, jeg maa have Lov til

at tilbagevise den Paastand, at det sidste Valg ikke var et klart Udtryk for Vælgernes Mening, lige saa godt som tidligere Valg i øvrigt har været.

Jeg vil ogsaa gerne anføre, at baade Forsvarsspørgsmaalet og andre Spørgsmaal var fremme under Valgkampen. Men der var eet Spørgsmaal, som jeg indrømmer ikke klart kom til Udtryk i Valgagitationen og den dermed følgende Tilkendegivelse af de politiske Partiers Stilling, og det var Spørgsmaalet om den store Jordreform. Vælgerbefolkningen vilde vel neppe have troet, at Venstrepartiet efter Valget vilde have forladt det af dem tidligere indtagne Standpunkt til dette Spørgsmaal i den Grad, som sket er, Vælgerne vilde dog vist i stort Tal have troet, at Venstre i dette Spørgsmaal var at finde, hvor det tidligere havde staaet.

Jeg har dernæst et Par Bemærkninger at gøre til det ærede Medlem Hr. Krag, der, forekom det mig, optraadte som politisk Støtteordfører for Partiet Venstre. Hans Bemærkninger til mig var ikke af politisk Art, det var en Række Anstrengelser for at være personlig ubehagelig overfor mig, og paa dette Felt skal jeg ikke følge det ærede Medlem.

Der er dog et Par Bemærkninger, jeg gerne vil sige nogle Ord om. Det ærede Medlem sagde om mig, at jeg i min Tale havde været meget højt oppe. Jeg vil dertil sige, at det kommer jo an paa, fra hvilket Stade jeg er set; hvis man ligger paa Bunden af en Grøft, kan man jo godt forestille sig, at den, der gaar paa Realiteternes almindelige Landevej, er forfærdelig højt oppe. Jeg mener imidlertid, at i de Bemærkninger, det ærede Medlem fremførte overfor mig og mit Parti, var det ærede Medlem saa langt nede, at jeg i Argumentationen ikke kan følge ham.

Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg som Begrundelse herfor og som en Karakteristik af det ærede Medlems Udtalelser citere en enkelt.

„Partiet“

— det er det radikale Venstre —

„som uden andet Vederlag end de tre Ministre havde solgt sin Politik til det overmægtige Socialdemokrati, solgt den til en Pris, som jo meget sandsynligt vil vise sig at være i Stedet for et Aktiv en slem Passiv-Post paa Regnskabet, men jo ogsaa formentlig solgt den til en Pris, som var Udtryk for, hvad den var værd“. Det er ikke første Gang, at vi fra Partiet Venstres ledende Politikere har hørt andre Menneskers politiske Indsats, Stilling og Moral karakteriseret paa den Maade. Jeg